

SPEJDERNES MAGASIN

39. årgang

nr. 5 . maj 1955

Som allerede meddelt i sidste nummer af Spejdernes Magasin har vi igen i år udskrevet en stor fotokonkurrence for alle ulve, spejdere, skovmænd, rovere og førere. De to sidstnævnte udgør en særlig aldersgruppe.

Konkurrencen er startet pr. 1. april og løber til 7. september, hvilken dag er den sidste for indsendelse af billeder.

Konkurrencen omfatter følgende fire grupper:

1. Instruktive billeder.
2. Situationsbilleder fra ture og lejre.
3. Landskabsbilleder.
4. Lejrbaalsbilleder.

Bag på hvert billede må tydeligt anføres navn, alder, adresse samt

Fotokonkurrence

hvilken gruppe billedet ønskes bedømt i. Der må gerne indsendes flere billeder til hver gruppe. Ingen billeder må være mindre end 6×6 cm. Indsenderen skal naturligvis selv have taget billedet, men behøver ikke selv at have fremkaldt film og kopieret billedet. Ønskes billedet retur, bedes frankeret svarkuvert medsendt. Spejdernes Magasin forbeholder sig ret til at benytte billederne her i bladet.

Dommerkomiteen består af Fritz Lerche, der er medlem af korpsledelsen, Emil Davids, Odense, som sidste år skrev en række gode artikler om fotografering her i Magasinet, Atli Thostrup, der er en af Magasinets fotomedarbejdere, og Magasinets redaktør.

Præmieliste for deltagere under 18 år:

Gruppe 1: 1. præmie: Kit-Kat-pak-sæk, 2. præmie: Slirekniv.

Gruppe 2: 1. præmie: Kit-Kat pak-sæk, 2. præmie: Stavlygte.

Gruppe 3: 1. præmie: Silvakompas, 2. præmie: Slirekniv.

Gruppe 4: 1. præmie: Silvakompas, 2. præmie: Stavlygte.

Endvidere udsættes der i hver gruppe en 3. og 4. præmie i form af en rulle film, størrelse efter ønske.

Præmieliste for deltagere over 18 år:

1. præmie: Blitzlampe, 2. præmie: Korttaske, 3. og 4. præmie: K. W. Gullers bog: Foto som hobby.

Det bemærkes, at for deltagere over 18 år gælder også de nævnte fire grupper, men præmieringen omfatter kun de fire bedste billeder.

Alle præmier udsættes af Spejdernes Magasin.

Nu gælder det altså om at være på jagt efter det rette motiv og få knipset i rette øjeblik, så du kan få nogle gode billeder at sende ind til redaktionen og dermed være med i Magasinets fotokonkurrence. Vi glæder os til at se rigtig mange gode billeder — også fra dig. God fotojagt!

Skotte.

Sct. Georgs budskabet 1955 til spejderne

I vinter forliste et stort dansk skib i Nordsøen i en frygtelig orkan, og alle de 31 ombordværende mistede livet. Fra kaptajnen på en damper, der søgte at hjælpe det nødstedte skib, kom beretningen om en ung matros, der tappert stod i forstavnen af redningsbåden og forsøgte at få fastgjort en line fra den damper, der kom til undsætning. Alle de andre i redningsbåden lå livløse på tofterne og var ude af stand til at hjælpe. Alligevel søgte den unge mand at redde de andre i stedet for at tænke på sig selv og blev derved selv offer for en brådsø, der fik redningsbåden til at kæntré.

Netop i dag — på Sct. Georgsdagen — hvor vi mødes for sammen at gentage vort spejderløfte, bør vi mindes denne unge mand, hvis handlemåde kan tjene som et eksempel for os.

De fleste af os drømmer sikkert om engang i en katastrofesituation at måtte komme til at vise, at vi virkelig er rigtige spejdere, for hvem spejderloven er blevet noget håndgribeligt, men det er ikke nok at drømme om de store bedrifter, vi må også forberede os, således at vi er i stand til at klare den opgave, som vi måske en dag bliver stillet overfor. Derfor må vi i det daglige træne os op til at ville og kunne gøre det rigtige i de mange små daglige situationer — indtil det bliver noget ganske naturligt at handle sådan som spejderloven forudsætter det.

Det er udmærket, at vi som spejdere tager på ture og lejre og dygtiggør os i en masse praktiske færdigheder, men det væsentligste, og det der adskiller spejderarbejdet fra alt andet, som I er med i, er dette

at I som spejdere frivilligt har aflagt et løfte
om at søge at efterleve spejderloven

og derfor vil jeg ønske for hver enkelt af jer, at Sct. Georg og dragen — det godes kamp mod det onde — må blive et bannermærke, der i det daglige kan hjælpe jer til at leve op til de idealer, I har valgt.

Erik Østergaard.

Lances håb om championmesterskabet beror i en stor hunds hjerte.

Lance var skrækkelig alvorlig, da han stod ved startlinien den lørdag. Hvis han blot kunne slå Sonny Short i dette, hans sidste løb!

Sonny tog opstilling to spand foran Lances. Lance iagttog chokeret og forarget, hvordan Sonnys håndlanger ved ordet »gå« kørte det piske-vante spand ned ad sporet gennem startbanen. Da de nu var ude af skaren, vidste de, at de blev slået, hvis de fejlede, hvorfor hundene for afsted som et bundt skræmte kaniner. Men de havde allerede mistet næsten to minutter.

et stort, umådeligt håb rejste sig i hans bryst og døde igen hurtigt bort. Han kunne ikke tage chancen for at gøre det igen ved championløbet. Han kunne ikke!

»Hvad med Sonny Short?« spurgte Lance. »Han var foran os, efter at vi havde vendt.«

»Han passerede hærsbandet 5 miles borte,« sagde Johnny. »Sonnys hunde sprang på hærens spand. Disse store hunde fra hæren forsvarede sig virkelig! Jeg sagde dig, at Sonnys hunde ville lave balade!«

Lance tænkte over dette og sagde: »Jeg vidste, at det måtte være et uheld, der slog Sonny.«

har jeg fået en meget ringe mening om folk, som ikke har hjerte til at lade deres hunde dø, hvis de ikke kan beholde dem. Jeg vil ikke være sådan.«

Lance startede fast besluttet på at nyde denne sidste tur. Hundene var så umådelig lykkelige, løb afsted, sikre på deres fremtid sammen med Lance.

Da Lance kom hjem, drejede han ulykkelig ind i gården. Alting var sidste gang nu. Tage slæden bort, børste isen af hundenes skæg, sætte dem ind . . .

Johnny og Melvin styrtede ud af hytten. Deres strålende ansigter, deres glade grin ramte Lance som

LANCE OG HANS HUND, SMOKY

Den fortsatte fortælling fra Alaskas snedækkede egne afsluttes.

Af JACK LANDRU (BOYS LIFE).

Tegninger: GÜNTHER HANSEN

Da det var Lances tur til at starte, løb hans spand som een hund, da han trak i linerne. »All right, drenge.«

»Gode drenge,« kaldte Lance sagte, »det er vort sidste løb, lad os lave et godt løb!«

Lance løb sit spand så lidt som muligt i højden, undgik hver ujævn plet på sporet og holdt sig til det jævne, hjalp sine hunde så meget han kunne.

Men endnu langt fra drejningen, så han det lange, mørkt-udseende spand af hunde, der nærmede sig på hjemfarten. Sonny Short!

Lance vidste, at på trods af en langsom start havde Sonny slået hans egen tid på nuværende tidspunkt.

»Fremad, drenge!« Lance kørte sig selv meget hårdere end sine hunde, kørte for at vinde trods sin vidne om, at slaget var tabt.

De kørte over mållinien.

»Til lykke, Lance. Du viste dem sandelig noget!« Melvin slog Lance på ryggen.

»Hvis dette løb var din svanesang,« mumlede Johnny, »sang du sandelig meget smukt, min dreng!«

Lance så træt op, idet han prøvede at forstå dem. »Hvad mener du?«

»Du vandt, Lance! Du vandt førstestepspladsen!«

Lance så udover sine hunde, og

»Slet ikke noget uheld!« protesterede Johnny alvorligt. »Det hører med til væddeløb.«

»Johnny,« spurgte Lance tøvende, »har du bedt nogen af ejerne om at hente deres hunde nu?«

»Nej,« sagde Johnny ivrigt, »har du skiftet mening, min søn?«

»Det er umuligt. Men jeg ville gerne tage dem med ud en sidste gang på Old Chena banen mandag aften. En slags — ja sige farvel til dem.«

Mandag aften, da Lance forbedrede sit spand til det sidste farvel-løb, gjorde Melvin og Johnny sig de hæderligste anstrengelser for at lade som om det var et ganske almindeligt løb. Hundene var som sædvanlig. Glade, støjende og forventningsfulde. Alle undtagen Smoky. Smoky var stille, iagttog Lance.

»Du beholder Smoky, gør du ikke?« kunne Melvin ikke lade være at spørge.

»Nej. Flyvebilletten hjem er for dyr.«

»Hvad vil du gøre ved den, Lance?«

»Åh, jeg vil beholde den, til jeg skal hjem. Så — den skal ikke risikeres at blive ødelagt igen.«

»Hvad mener du?«

Lance rettede sig op. »Hele vinteren igennem, hvor jeg har set hunde løbe om forhutlede i gaderne,

et slag med en pisk. Lance gættede på, at de prøvede at opmuntre ham, men de gjorde det nu for groft!

»Er Lance ikke en sørgelig krage, Melvin?« lo Johnny.

»Han har ret til at være det — tror han!«, Melvins runde ansigt bar et kerubsmil.

Lance så fra Melvin til Johnny. »Hvad er der los?«

»Jagtkommissionen,« råbte Johnny, »har en fornuftig lov! Vi hørte det i radioen. De erklærede en lukket sæson for bæver i Kuskokwim i to år, fordi de er næsten udryddet.«

Lance stod stille, langsomt gik det op for ham, hvad disse nyheder betød. Der ville ikke være grund til at styrte hjem før championløbet. Ydermere, der ville ikke være nogle tusind dollars at betale for kranen!

Med mindre — men deres eneste chance lå i, at han tog den prøve, der før havde forekommet så risikabel og selvisk.

»Det forandrer alt,« sagde Lance langsomt, »nu er jeg nødt til at beholde hundene og forsøge at vinde pengene i det store løb. Jeg føler mig skyldbevidst, fordi jeg er glad for det, når jeg ved, at det vil være et slag for folkene. Men ved, hvor da en fyr kommer til at føle med hensyn til hunde!«

Lance gik igang med at fortsætte med sine gode vidnesbyrd i skolen og at intensivere træningen af hundene. Træningen var anderledes nu. Det var arbejde med penge som indsats, ængstelse prægede hans spand. Men det spand af hunde — nej, man kunne ikke behandle dem som så mange kolde, dollars- og cents problemer.

»Hvis du spurgte hundene,« lo Lance ved en af de konferencer, som han og Melvin og Johnny holdt meget ofte, »ville de sige dig, at championskabet lå lige forude. Og hvad mig angår, så bliver jeg ved at tænke på, hvor hurtigt Sonny løb sidste gang, til hans hunde kom i kamp.«

»Ja,« sagde Johnny tankefuld, »det ser nu også godt ud, synes jeg, undtagen med hensyn til een ting. Du ved, hvad der skal til for at bringe spandet hurtigt ind de sidste fem miles? Frygt!«

»Frygt?« Lance stirrede forbavset på Johnny. »Der er ikke en hund i spandet, der er bange for mig — eller ville løbe så godt, hvis den havde det!«

»I et rigtigt løb, jo!« sagde Johnny. »Men ved de sprinter, de har nutildags, to dage af 20 miles, så 30 miles på den tredje dag — godt, ethvert sportrænede spand vil ikke yde sit yderste på disse distancer! De kan yde det — men du må få dem til at yde det!«

»Det er ikke min stil at piske på hunde, Johnny. Jeg troede, du vidste det.«

»Lance,« sagde Johnny alvorligt, »der er to uger før championløbet. Bind en lille klokke til spidsen af din pisk. Prøv at få en chance for at retlede hver af hundene med slaget af klokken på den fast og hårdt — det vil ikke gøre nogen af dem fortræd! Ved løbet, når du ved, at de kan gøre det bedre, så ring blot med den lille klokke!«

»Det er alligevel piskedrivning,« sagde Lance bestemt. »Den eneste forskel er kun gradmæssig.«

Johnny stirrede på Lance med et udtryk af fuldstændig opgivelse. »Du er et blødhjertet fårehoved. Du er lige så tosset med hundene som Seppalaer.«

Men Johnny smilede til Lance, efter at han havde talt, og medens hans øjne tidligere havde udtrykt godhed fra en ældre mand overfor en dreng, udtrykte de nu respekt den ene mand overfor den anden.

Den 8. marts lige før kl. 1 ankom Lance, Melvin og Johnny til startstedet med hundene til den indle-

dende dag i det nordamerikanske championskab. Adskillige tusinde tilskuere var samlet på isen bag de afspærrende reb. Flere stod på broen tværs over Chena floden, endnu flere var forsamlet langs Fairbanks hovedgade og på vejen ved flodens nordkyst.

Højt over startlinien hang det kæmpemæssige banner af Alaska Hunde Selskab, den organisation der stod fadder til alle de 1. classes væddeløb i det nordamerikanske Championskab. Under det stod starterne og dommerne, og to radioannoncører med deres mikrofoner. Et lille, langsomt flyvende aeroplan viste sig over stedet, gik i cirkel og fløj så hen over løbets rute.

»De udsender også væddeløbet i radioen fra flyvemaskinen,« fortalte Johnny drengene. »De har tre udsendinge ved vendepunkterne. De har et mikrofonanlæg. De taler med flyvemaskinen, fortæller dem hvordan hundene ligger i løbet. Dine forældre vil høre det hele, Lance.«

»De tager sandelig hundevæddeløb alvorligt her.« Lance prøvede at dæmpe sin egen ængstelse.

»Ja, hvorfor ikke?« mumlede Johnny. »Alaskas eneste indfødte sport er hundevæddeløb. Det begyndte med, at en mand pralede til en anden om, hvor meget hurtigere hans hunde kunne løbe — og blev taget på ordet. Og argumenterne fortsætter stadig!«

Der var nogle spand af hunde, der var nervøse og urolige, hvor ribbenene tydelig sås. Det var pisketrænede spand, som direkte modsætning var de smilende små eksimoers spand fra Kotzebuegnen. Deres hunde havde rejsning, velformede rygge, lange senelede ben og de lys-farvede øjne, som ligner ulvens. De elskede deres herre og var ikke bange for ham.

Lances hunde var som sædvanlig i leg med hinanden, rullede i sneen, vaskede kammeratens hoved.

Hvis du blot kunne få dem til at tage et løb alvorligt for een gangs skyld!« stønnede Johnny. »De har bedst chance for

at vinde i dag, hvor de er friske. I morgen, andre 20 miles, næste dag 30 miles — hvad chance har seks hunde i et væddeløb mod tolv og fjorten hundespand så!«

»Jeg har regnet det ud, i overensstemmelse med, hvad de betaler,« sagde Lance alvorligt. »Hvis vi blive nr. 3 hver dag, vinder vi et tusind dollars. Det er, hvad mine forældre behøver. Hvis vi bliver nr. 2 i dag, og nr. 3 hver af de andre to dage, vinder vi 100 dollars ekstra — mere end nok til Smokys aeroplanur. Johnny, jeg er sikker på at vinde 2. pladsen i dag!«

Det var en fuldendt start. Hundene løb smukt alle de 20 miles. idet de mest holdt sig til en fin, højtliggende sidevæg. De svingede tilbage til startstedet uden nogen skyhed for skaren.

»Du kom ind som nr. 3,« sagde Melvin til Lance. »Lance, det er virkelig godt for kun 6 hunde.«

»Ikke godt nok,« sagde Lance træt. Han tænkte på Smoky.

Andendagen kaldte Lance ustandselig på hundene, trampede, løb, kæmpede for Smokys flyvebillet, som betød livet for ham, med al sin styrke, med hvert åndedrag. Igen kom han ind som nr. 3.

»Lance,« sagde Johnny blidt den aften efter middagen, »du kan ikke forvente at gøre det så godt trediedagen, 30 miles med kun seks hunde!«

»Men de andre kørere,« protesterede Melvin forhåbningsfuldt, »har kørt mange hunde ud. De fleste af dem havde mindre spand i dag, der vil blive færre i morgen. Lances hunde kom alle ind med fuld styrke!«

»Kom ind,« snerrede Johnny, »legede tværs over mållinien! Det er ikke i din ånd at drive dem til det yderste Lance. Når du holder op på den måde, vil du skabe hundevæddeløbshistorie, vinde penge overalt med så få hunde.«

Kun nitten af de 25 spand, der havde deltaget den første dag, viste sig ved starten til den allervigtigste trediedag, hvor de skulle løbe 30 miles.

»Dette er dagen,« sagde en gammel mand i den kæmpeskare, der var forsamlet langs mållinien, »hvor de skiller hundene fra kæledæggene!«

Lance foretog en hurtig hovedregning. De betalte 950 dollars for den bedste total forløbne tid. Førstepladsen, trediedag, 900 dollars. Han havde vundet 500. Hvis han kunne vinde i dag og få tilstrækkelig tid til at vinde den totale forløbne tid og championskabet, ville han vinde ialt 2350 dollars. Tusind til at betale kranen. Mere end tilstrækkelig tilbage til at købe resten af hundene, og flyve dem alle ned til Sleetmute.

»Hvad tænker du på, Lance?« spurgte Melvin.

»Åh, kun dagdrømme. Ser hundene ikke godt ud?«

Lances hunde var de eneste, der sprang omkring, legede med hinanden og med ethvert barn, de kunne interessere, rullede i snen, og morede sig godt.

Lances håb steg. Så så han Sonnys spand komme.

Sonnys hunde så ikke spor lykkelige ud — men de var lydige. De havde vundet i går, og skulle starte først. Ved startlinien ventede hver

hund tavs på startsignalet. Lance vidste, at hver enkelt hund ville løbe til det yderste, indtil den styrtede, idet den vidste at alternativet ville være slaget fra Sonnys slangepisk.

Det andet spand blev ført ind på banen. Kørerne måtte trække dem lidt længere fra hinanden og så strække det indviklede gear, før han kunne starte. Lance vidste imidlertid, at når de een gang var sat i god gænge, ville de ikke turde sætte farten ned.

I dag var Leda opfyldt af kølig fornemhed. Fornemhed kunne Smoky aldrig lide. Den strakte sig fremad, greb den hvide spids af Ledas hale og gav et tryk, der fik Leda til at forandre sig til en rasende, hvirvlende drage. Smoky trak sig tilbage, vinkede med halen, og morede sig over mængdens latter. Starteren fortsatte med at tælle sekunderne, og de væddeløbskloge hunde var stille, afventende. De fløj afsted med mere end 20 miles i timen. Lance kørte, balancerede på kanten af slæden, lagde sin vægt på armene for at holde benene friske.

Alt for tidligt gik farten af spandet. Det var trods alt trediedagen på samme tur. De var ved at være trætte af det. Desuden var det varmt, næsten tøvejr.

Lance så aeroplanen på vej ned langs floden. »Planet, drenge!« hviskede han ophidset. »Se på det!« Hundene jagede fornøjede efter planet længe efter at det var ude af sigte, sådan som Lance havde trænet dem til.

Så så Lance fornøjet spandet, der var kommet ind som nr. 2 i går. Hundene behøvede ikke opmuntring nu.

Lance iagttog spandet foran nærmere og var forbavset. Hundene for hen ad banen, standsede så, bunkede sig sammen. Puldselig for de afsted igen.

Lance nærmede sig dem hurtigt. Nu så han køreren bevæge sig foran spandet, løbe ned ad banen. De kom rundt om et hjørne, og Lance så en sort form, som han genkendte som en hund, der løb løs langt forude. Han vidste med det samme, hvad der var sket. Spandets fører havde bidt sin sele over, som piskedrevne hunde ofte gør. Da han var løs, var hele dens stræben at holde sig ude af rækkevidde af køreren

og hans pisk. Manden havde øjen-synlig ingen anden fører i sit spand den dag.

»Pas på der,« råbte Lance.

Køreren så sig tilbage, og så Lance køre op ved siden af ham. Han trak sit spand væk fra banen. Lance følte virkelig sympati for manden, som skulle have haft en god chance for at vinde championskabet. Well, måske kunne det lære ham at være gode venner med sin førerhund næste år! Johnny havde sagt, at hvert år gik kørerne ind for mindre pisk. Kun Sonny var blevet forholdsvis mere brutal.

Ikke så snart havde de passeret spandet, før Lances hunde satte efter den løse fører ned ad banen. Dette var mere usædvanligt, mere spændende end at spore et helt spand. De forfulgte denne førerhund to miles med en fart, der glædede Lance. Så forlod førerhunden banen, og Lances hunde sagtnede farten.

Der skulle være seks minutter til det eneste spand, der nu var foran dem — Sonnys. Intet i sigte til at stimulere hundene. Kun køre, løbe og køre nu. Så sg Lance en mand stå på flodbreden. Et ur glimtede i hans hånd. Han råbte: »Sonny har vundet fem minutter fra dig. Lad pisen knalde, dreng. Sonny slår løs!«

Lance vinkede til den ukendte mand, sprang op og løb, skubbede slæden frem, hviskede ivrigt til hundene. De satte farten lidt op. Lance blev ved at løbe, skubbe, hviske. Langsomt satte hundene farten mere op. Men så snart Lance

begyndte at løbe, sagtnede hundene farten.

Lance rakte ind i sin slædetaske, og trak en tynd, tør kæp frem. Idet han holdt den over hovedet, knækkede han kæppen af. Lyden var som et tungt dyr, der knækker en kvist i skovene. Hundene løftede hovederne, så ind imellem træerne langs bredden og forfulgte det usete dyr.

Men det varede ikkel ænge. Anden gang Lance foretog dette trick, løftede hundene kun ørene, drejede hovederne for at le af ham og fortsatte med at løbe afsted. Hele spandet gled ind i en tilstand af ked-somhed og ugidelighed, der er hver væddeløbskørers rædsel. De var ikke trætte, kedede sig kun. Desuden var de vant til lidt leg i løbet af dagen. De var næsten ved at lege nu — lege bort et væddeløb, lege bort sig selv fra Lances hænder over i hårdere hænder, hænder med piske.

Lance greb ind i sin skjortelomme, og trak en lille harmonika frem. Blødt og lavt begyndte han at spille. Old Black Joe. Ved den første lange tone blev spandet pludselig vågen. Hoveder og haler løftet, og de satte i hurtigt løb, som om de ønskede at få dette løb hurtigt overstået, så de kunne sidde og deltage i denne mundharmonikas musik med en god gøen.

Nu var de nede på den brede Tanana flod. Forude kunne Lance se højttaleren, der markerede vendepunktet. Stemmen fra en af højttalerne nåede Lance.

»Du er to minutter bag Sonny Short. Hans hunde var trætte, men løb mod hjemmet, de satte farten op. Det siges, at de stadig løber stærkt.«

Lance vinkede. Sonnys hunde trætte på vejen ud — for megen pisk. Men løb mod hjemmet, de ville trave afsted, vel vidende, at de måtte nå mållinien, før de undslap den pisk. Lances hunde kunne slå Sonnys piske-trætte spand, hvis han blot kunne få dem til at forstå det. Men stemmens virkning fortog sig snart.

»Kom drenge. Lad os komme afsted!« Lance løb, sparkede, løb, følte sin egen styrke ebbe ud. Han kunne ikke gøre det. De kunne. Hvis han blot kunne fortælle dem, hvorfor de måtte! Desperat kaldte

Lance igen og igen: »Efter dem, drenge! Se efter dem!«

Smoky hørte desperationen i Lances stemme. Den så tilbage på Lance, med hævet hoved, vidtåbne øjne, rolige og beslutsomme på Lance.

»Kom så drenge!«

Pludselig sænkede Smoky næsen og snøftede til banen, snøftede medens den løb. Smokys store øreflipper flagrede, medens den sprang højt op i luften, og udstødte to korte bjæf, landede løbende, strakte sin sele for at få mere fart på. De andre hunde snusede også. Spandet blev en kompakt, ensartet bevægelse, løb utrættelig ad banen på sporet af et bytte.

»Du er to minutter bag Sonnys tid,« kaldte udråberen.

Stadig bag Sonny! Godt, Sonny kunne vinde disse spurter med magt, brugte piskens ret hele tiden, og med sine hunde trænede til at løbe af frygt. Kærlighed mod frygt. Kærlighed. Jalousi.

»Leda,« kaldte han varmt, »du er en god hund, Leda.« Brownie var med det samme jaloux. Leda fornøjet. Begge løbe fremad. Hele spandet satte farten op. »Du er sandelig en god pige, Leda!« Smoky og Kepi satte farten op, idet de så tilbage. Snart bestod hele spandet af en bunke kælnе hunde, hver især prøvede at overgå den anden, bedende om et rosende ord. Lance gav det til hver især, men han fik det til at tage en masse tid — og bænestrækning.

Før de kunne sætte farten ned, sprang Lance af og løb, idet han imiterede råbet på en ravn. Hundene satte farten op, og Lance kørte og sparkede. Hans ben var for trætte nu til meget mere af dette — det ben, der kørte slæden og skubbede den frem, var hurtigt talt, med undertagelse af fine tråde af smerter, der advarede om begyndende krampe. Men ganske sikkert måtte de blive vindere nu. Endnu en notering. Tid nøjagtig med Sonnys.

Hvis de blot kunne slå Sonny, slå ham slemt nok til at indvinde den tid, de havde tabt de første to dage! Der var ikke mange miles tilbage. Snart var det hele forbi. Han ville fodre hundene og give dem tilbage til ejerne, som ikke ønskede dem. Ikke ønskede disse hunde! Lutter træthed fik Lances hjerne til at

tumle med slutningen af løbet. Han tænkte på at tage dem hjem en sidste gang, når han havde kaldt: »Vil I have noget at spise. Hvem ønsker at spise?«

Hundene ville blive vilde, når de hørte de ord. Selvfølgelig kendte de ordene. Lance hvilede sig på slædens side, idet han samlede styrke i sin stemme. Og så i en med hensigt eksplosiv jublende stemme råbte han pludselig, sådan som han gjorde hver aften: »Vil I have noget at spise? Hvem ønsker at spise?«

Løftede hoveder, rejste ører. Hele spandet holdt inde, så løb de lykkelige fremad.

Der var sorte pletter — tilskuere som var spadseret ud af byen for at tage billeder langs banen. Lance var på en eller anden måde lukket ude fra alt andet end sit spand. Trætheden var en tung vægt, der trængte ned langs hans krop. Han kunne føle varmen i kinderne. Hans øjne så ikke mere rigtigt.

Lance kaldte igen, og hvad han følte brød frem i hans hæse stemme. Smoky så sig tilbage. Var alarmeret. Der var noget galt med Lance. Noget gjorde ham fortræd. Men han var der, »se dem løbe, Smoky, løb, Smoky, dreng. Kan du gøre det for mig, kun denne ene gang mere?«

Lance ønskede fart. Smoky var så træt, at dens hofter og skuldre smertede, dens fødder var ved at gøre ondt. Men Lance ønskede fart, en desperat, smertende nødvendighed for fart lige nu.

Lance sparkede med sin sidste styrke, iagttog Smoky gennem øjne, hvor sveden løb ned ad. Så var der en masse folk. Folk omkring ham, og deres råb nåede hans øren langt borte fra. Adskillige mennesker greb fat i slæden, og Lance væltede af og prøvede at løbe, skubbe. De måtte lade ham fuldføre!

Så følte Lance Johnnys store arm gribe ham om skulderen. Han så Melvin, hørte ham sige: »Du er kommet over mållinien. Du vandt den totale forløbne tid! For alle tre dage!«

»Du vandt Championskabet!« råbte Johnny. »Du slog Sonny, ingen andre har en chance.«

Lance slappede af, hang på sin slæde, åndede dybt. Han hørte no-

(Læs videre side 92)

Af Falkepatruljens krønike

Fællesweek-end den 23./24. april 1965.

Etter om eftermiddagen at have aflagt vort spejderløfte sammen med troppens øvrige patruljer tog vi af sted på week-end til Nordskoven, hvor vi skulle mødes med Falkepatruljen fra Granby. Vi havde fået kontakt med dem ved skoleidrætsstævnet fornylig. Og nu skulle vi mødes til fællestur.

Det gik fint og de var flinke folk, men Falke er jo ----- (nå, nå). Vi havde lejrball om aftenen og gik til køjs. (Søren mente, vi skulle have natøvelse, men det blev der nu ikke, men der går så mange rygter -----).

Om formiddagen havde vi en mægtig snigeøvelse. Først skulle vi to patruljer søge at snige sig igennem krattet og skoven hver til den anden patruljes startsted (en vej). Det var spændende, men vi fik kun 2 mand igennem. De andre blev opdaget og gik ud. De andre fik 3 mand igennem.

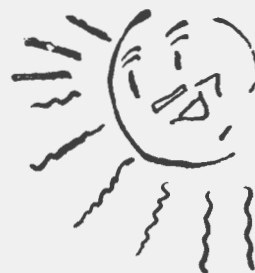
De to patruljeførere lavede derefter en (meget lang) sporing med brug af alle slags sportegn. Den var svær. Vi blev enige om en anden gang at mødes på tur.

Lars

Hvad med vejret?

SLY FOX bringer i sin anden artikel et væld af gamle vejregler. Læs dem — og bliv klog!

Vi hørte sidst lidt om, hvordan man skulle benytte sit barometer for at få den fulde glæde af det. Nu nærmer sommeren sig jo med hastige skridt og dermed ferien, og når først den kommer, er vejret et almindeligt samtaleemne. Når man planlægger en tur, ville det jo være rart, om man kunne vide, hvorledes vejret blev den dag. Vi har jo meteorologerne, vil nogen sige, og det er også sandt, men — — — Ja, nu tror I nok, at jeg vil deltage i den almindelige nedrakning af disse vejrspåmænd, som er så almindeligt her til lands, men det er slet ikke meningen. Jeg vil blot påpege, at meteorologerne har et overordentligt vanskeligt job.

Vejrberetninger

For det første er en vejrberetning, når vi får den, flere timer gammel, og når vi ved, hvor hurtigt vejret kan skifte, er det klart, at der kan indtræffe fejl. For det andet bliver vejrberetninger lavet for landsdele ad gangen, og det ved vi også, at lokale forhold kan spille ind i meget kraftig grad. Det er derfor, at vi selv kan have glæde af at kende noget til vejrforudsigelser. Vi kan måske endda blive så dygtige, at vor fejlprocent for vort lille område ikke bliver meget større end meteorologernes. De bruger den moderne videnskab og dens landvindinger i deres fulde udstrækning, og derfor bliver deres forudsigelser også bedre og bedre, efterhånden som nettet af vejrmeldestationer udbygges mere og mere. Kan vi derfor tillade os at konkurrere med dem? Ja, — det kan vi, blandt andet af de grunde, som jeg nævnte før, men også fordi de gamle regler, som skal nævnes denne gang, bygger på mange slægtleds erfaringer, erfaringer, som var nødvendige at gøre, længe inden man havde autoriserede vejrforudsigere, og som derfor med ret stor sikkerhed siger noget om det kommende vejr.

Lad os først sammenfatte de mest almindelige regler, og i et jævnt og almindeligt sprog sige, at

Regnvejr varsles af:

Svaler, der flyver lavt. De er på jagt efter insekter, som er søgt mod jorden, fordi deres ualmindelig fine sanser har mærket fugtighed i atmosfæren.

Høns, der ikke løber i tørvej for de første regnstænk. Hvis de søger læ, kan man være vis på, at det kun er en byge, der trækker over. Bliver hønsene derimod ude i regnvejret, er det fordi de mærker, at det ikke bliver tørt for det første, så de må ud at søge føden, hvordan vejret så er.

Fluer, der stikker.

Fisk, der springer op over vandoverfladen.

En ring om solen eller månen.

Smukt vejr varsles af:

Stærk kurren fra skovduerne.

Mange flagermus.

Livlighed hos skarnbasserne. Flyver de op og sværmer, kan man være næsten bombesikker på solskin.

Høj og vedvarende kvækken fra frøerne.

Jeg skrev »et jævnt og naturligt sprog«. Det gjorde jeg, fordi de regler, der nu skal nævnes gengives i deres originale form, som i vore øren godt kan lyde lidt mærkeligt. Nogle af dem er endda lidt svære at forstå meningen med, men det er måske med dem ligesom med oraklet i Delfi, som I har læst om i skolen, at det, der blev sagt, helst skulle kunne forstås på to måder. Altså, vi springer i det:

Agerhønskrave (d. v. s. de flyver i rundkreds) giver regn inden tre dage.

Når agerhøns søge til huse, vil det sne eller regne.

Når vildgæs går til hav og ræv til grav, kommer vinteren i trav.

Kommer standmåger fra hav til strand, kommer regn og storm snart.

Når urkokken skogrer, ventes regn.

Når det fryser fra sønden, fryser tappen i tøndnen.

Når himlen ligner et klippet får, giver det regn, ihvor du går.

Morgenrød giver aften blød.

Aftenrød giver morgen sød.

Når kløverblad rejser sig, er storm i vente.

Springer eg før ask, giver sommeren vask. Springer ask før eg, bliver sommeren bleg.

At det regner fra NØ er underligt, men mere underligt, at det holder op igen.

En lille regn hemmer tit stærk blæst.

Når det regner påskemorgen, bliver det et godt år.

Når ruderne dugges efter regn, giver det blæst.

Mandagsregn er uges regn. Søndagsregn er dagsregn. Fredagsvejr er søndagsvejr. Mandagsvejr fra middag er ugens vejr til fredag.

Har vi sol og regn på samme tid, til tørvej næste dag kan vi ej fæste lid.

Når solen går ned i en sæk, står den op i en bæk.

Det er gammel mands tale: der er regn i rims hale.

Tåge i gry, spår dag uden sky.

Tåge i ny, drager vinter til by.

Og endelig efter disse mange fyndord, som rigtig anvendt og forstået kan give stort udbytte, dem der har tilknytning til måneden:

Kommer 1. maj med regn, da forslår ingen væde det år.

Når det er regn den 25. maj bliver det et godt høstår.

Majkulde gør laderne fulde.

Sly Fox.

En skovmandsturnering!

Skovmandsturneringerne i år stod i Landsskovmandsturneringens tegn, og rundt omkring i korpset har der i ferbruar-marts været afholdt turneringer, og mange steder under meget krævende forhold.

Indenfor København og Frederiksberg distriktet blev flere af divisionerne enige om at afholde turneringen i fællesskab, og her gives nogle indtryk fra en af disse turneringer.

Skovmændene samlet i Frederiksberg slotsgård.

En lørdag eftermiddag samledes godt 40 skovmænd på Københavns Hovedbanegård og blev kørt op i Nordsjælland. Efter en mindre spadseretur samledes hele styrken i Frederiksberg slotsgård i forrygende snestorm, hvorfra starten på hiken, der var en rød tråd i denne turnering, skulle foregå.

Holdene starter.

Med få minutters mellemrum blev tomands-holdene sendt ud i uvejret, og turen gik nu mod nord til Grib skov, der var turneringsområdet.

Fra et par startposter i skoven blev holdene startet på et mindre orienteringsløb, der distancemæs-

Rebstigen prøves.

sigt ikke var særlig langt, men til gengæld var føret således, at det besværliggjorde turen op igennem skoven. Løbet her afsluttedes med en kompasgang på 1 km — igennem tæt grantykning, og især dyb sne. Fremme på bivuakpladsen.

Slutpunktet for denne kompasgang var bivuakpladsen, men endnu var det ikke muligt at komme til køjs. Efter et meget kritisk gennemsyn af bagage og oppakning skulle der ikke blot bygges bivuak, men også laves Hunters Stew. Som vand blev anvendt sne i stor udstrækning.

Der føres rapport over hiken.

Lidt efter lidt blussede bålene op i skoven og en mægtig aktivitet buev udvist, så stor, at ingen hold havde sans for at tage ned til søbredden for at modtage en mormelding, der blev sendt over en distance af 3 km.

Efterhånden sænkede roen sig igen over skoven, og først tidligt på morgenen begyndte aktiviteten igen. Først og fremmest med at få varme i kroppen, men siden med opgaver som brobygning, nødhjælp, tovværksarbejde, rebstige konstruktion, slutninksopgave og ildboring, hvoraf flere fik ild — endda til diplom.

Det er ikke så let med tovværksarbejde, når fingrene er stive af kulde.

Plankning af fisk og brødbagning var obligatorisk middag — der var en del, der fik rå fisk, hvis de turde binde an hermed, men ved middagstid skulle slutningen på hiken påbegyndes, og atter gik det ned igennem skoven for endelig at slutte på slotspladsen i Frederiksberg slot igen.

Afslutning foregik her i slotsgården, og en turnering, der havde budt på en god del strabadser og varierende opgaver, var afsluttet — og en del skovmænd var godt trætte.

**LÆS I NÆSTE NUMMER
DEN STORE REPORTAGE
FRA LANDSSKOVMANDS-
TURNERINGEN**

Lejr

HUGGEPLADS

Bemærk på billedet, at huggepladsen er indhegnet. Det bør den altid være, og pladsen er i første række forbeholdt »fyrbøderen«. Her har han sin arbejdsplads, hvor han kan tilhugge brændet i den rette størrelse til bålet.

Huggeblokken er den eneste rette »parkeringsplads« for øksen, når denne ikke benyttes. Det er derfor vigtigt, at huggeblokken er solid, så den virkelig kan gøre nytte som beregnet. Denne må sikres ved kiler for enderne og ved siderne, så den ikke ruller rundt, når den bruges.

Skal du have fornøjelse af øksen, skal den være skarp og ren, og du skal slibe den, når den trænger til det. Jeg behøver vist ikke at fortælle dig, at den skal holdes væk fra jord og ild.

BEVÆGELIG LÅGE

I en sommerlejr kan det være morsomt at lave en indgangsportal, og her kan I rigtig få lov til at boltre jer med forskellige ideer. En eventuel låge skal jo

helst kunne bevæge sig, og det kan være svært, hvis man ikke gør som vist på tegningen. En flaske graves ned med bunden opad, som lågen kan dreje sig på.

LEJRBORD

Dette lejrboard gør Bytoft fra Viberne, 5. Odense trop, sig til talsmand for. Han fortæller, at der skal

bruges fire halvsvære rafter, som skal være ca. 1,5 m. De tilspidnes og rammes i jorden, så de står godt; de snøres sammen, og der bindes en rafte på, som det ses på billedet.

VIL DU LIGGE GODT?

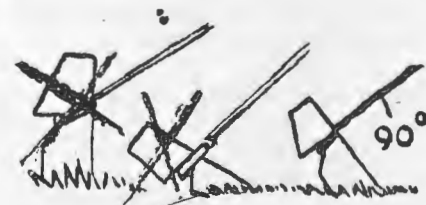
Så skal du foretage et omhyggeligt sengeredningsarbejde. Ned på alle fire og få stenene bort. En lille sten bliver som en kampesten, når

du sover på den. Lav et hul til hofte og et til skulderen, og du vil blive overrasket over, hvor dejligt det er.

Nederst det vandtætte underlag, så tæpperne eller soveposen. Hvis du ikke har en sovepose, kan du lave dig en af tæpperne og ved hjælp af et halvt dusin stærke tæppenåle.

PLØKKE

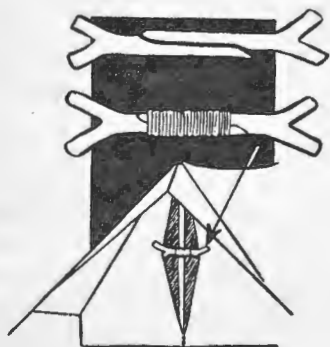

Det er slet ikke ligegyldigt, hvordan pløkkene sættes i jorden. På tegningen ser du to forkerte og een rigtig. Husk altså 90 grader!

tips

FRISK LUFT

Når du så kryber til køjs, må du sørge for at få frisk luft ind i teltet. Du er jo netop taget i lejr for at få frisk luft, ikke for at indånde den dårlige luft fra et lukket telt.

Tegningen viser, hvordan du får frisk luft!

TØRRING AF TØJ

Baden-Powell skriver om dette emne:

Hvis du er blevet våd, skal du benytte den første lejlighed til at få det våde tøj af og tørre det, selv

om du, hvad der er sket mange gange for mig, ikke har noget skif-

tetøj. Jeg har sidet splitternøgen under en vogn, mens jeg tørrede mit våde tøj ved bålet. Når du skal tørre dit tøj, skal du tænde et bål og bruge brænde, der giver gode gløder (bøg og eg) og så bygge et bikubeformet skelet af grene over dette stativ; så bliver de hurtigt tørre. Når det er meget varmt, er det meget farligt at sidde stille i tøj, der er vådt af sved. Da jeg opholdt mig i Vestafrika, havde jeg altid en ekstra skjorte hængende over skuldrene med ærmerne bundet om halsen. Hver gang vi holdt hvil, skiftede jeg tøj og tog den tørre skjorte, som jeg havde hængende ned ad ryggen, på. På den måde lykkedes det mig at undgå de sygdomstilfælde, der ramte de fleste af mine folk.

FRANSK SPISEBORD

Fra et fransk spejderblad låner vi denne tegning, der viser en meget fornem spiseplads.

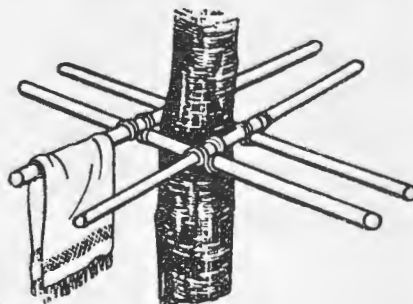

LEJR PÅ SKRÆNT

De fleste af os er vel nok vant til at ligge i lejr på et fladt område, så vi ligefrem studser over dette billede. Men har du egentlig tænkt over, hvor morsomt det må være at skulle indrette sin lejrplads på en skrænt, som her? Naturligvis skal teltet ikke anbringes på skrænten, men de forskellige lejrarbejder kan der sagtens findes plads til, selv om der vel nok skal udfoldes lidt større snilde end sædvanlig. Men det er jo kun en charme mere.

TØRRESTATIV

I de fleste lejre er det nødvendigt med et tørrestativ. Her er et, som

du skulle prøve at lave. Alt hvad du behøver er fire pinde og snor til nogle gode krydsbesnøringer. Som regel er det nødvendigt med klemmer, og dem kan du lave af spaltede grenstumper eller af sejl-garn og to sten.

Søspejderlejren

I sidste nummer af Spejdernes Magasin kunne du læse om afholdelse af en søspejderlejr for alle søspejdere inden for korpset. Vi kan denne gang fortælle mere nyt om denne lejr.

Lejren afholdes i begyndelsen af skolernes sommerferie, idet den varer fra den 27. juni til den 2. juli, og stedet bliver »Sandskredet«, den lejrplads ved Kongsøre, hvor der tidligere har været afholdt søspejderlejr, og som mange gamle søspejdere med begejstring mindes.

Forberedelserne til lejren er i fuld sving, og der kommer til at ske mange spændende ting i de dage lejren varer. Prisen bliver 25 kr. pr. spejder. Hvis du ikke allerede har meldt dig som deltager, må du skynde dig at tale med din tropsfører om det. For du skulle jo også gerne med, ikke?

BOGHYLDEN

Carl Ewald: Eventyr i udvalg. (12,50 kr. — Gyldendal).

Bogen indeholder på sine godt 300 sider mange eventyr, der i stort tal stammer ude fra naturen. Et par stykker skal nævnes: Bøgen og egen. Kålormen, Korallerne, Gøgen, Søstjernen, Ræven og Den lille sild. Ib Andersen har forsynet bogen med dejlige tegninger.

Elmar Drastrup: PÅ SKATTEJAGT MED »SØKONGEN«. (6,75 kr. — Gyldendal).

Vi følger i denne spændende fortælling nogle børn og unge menneskers togt om bord på en gammel skude med en hemmelighedsfuld skatteø i Stillehavet som mål.

Astrid Lindgren: KALLE BLOM-KVIST OG RASMUS. (4,75 kr. — Gyldendal).

Raske drenge blandt de største ulve og spejdere vil finde behag i denne deres egen Sherlock Holmes, der må udføre mange bedrifter.

Sk.

LANCE OG SMOKY

(Fortsat fra side 86)

gen sige: »Han er bevidstløs.« Så Melvins stemme: »De ønsker, at du skal tale i radioen, Lance. Dine forældre vil høre det.«

Men først, så snart han turde slippe slæden, gik Lance hen til sine hunde. Han standsede ved Smokys side. Smoky lagde poterne på Lances bryst, og så ængstelig ind i hans øjne. Kepi sprang også op. Sepp og King trak slæden fremad og samlede sig også om ham. Brownie glemte skamløst sine pligter som leder og banede sig vej gennem den masse viftende haler og slikkende hoveder, og endelig Leda, ville også have sin belønning. Hun kom med skælvende ryg, ører og hale og hendes lille røde tunge slikkede Lances ansigt. Hundrede fotografere gispede af begejstring og begyndte at fotografere denne scene af seks glade hunde, der dannede en sø af viftende haler om en udmattet dreng — den nye nordamerikanske champion.

»Hvad med et fotografi af din yndling, den smukke hvide hund?« spurgte en.

»Vil du stille dig op med dine førerhunde?« spurgte en anden.

Men det var ved Smokys side, at Lance knælede ned. Smokys hoved, som han holdt mellem hænderne. Lances stemme var blevet hæs, selv Johnny og Melvin, som var nærmest, kunne ikke høre, hvad han sagde.

»Bastard, hvad?«, hviskede Lance. »Din svindler, Smoky, dreng. Jeg så ind i dig i dag. Du er den mest strålende fuldblods, som nogensinde gik i en sele!«

Glimt UDE FRA

✱
✱
✱
✱
✱

Vi præsenterer dig denne gang for en fransk søspejder.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★
★
★
★
★
★
★
★
★
★
★
★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

HAR DU LÆST OM
FOTOKONKURRENCEN?

Lederen af korpsets ulveførertræning, Fox, har skrevet ulvenes Sct. Georgs budskab 1955

Kære ulve!

I gamle dages fortællinger hører vi om »Ridderen uden Frygt og Dadel«.

Hvad var det egentlig for en mand? Var den en fejj svækling, der sad og skuttede sig hjemme på borgen? Krøb han ned i den sikreste kælder, når der var fare på færde? Prøvede han at klare sig med en løgn, hvis han mente, at det kunne redde hans skind?

Nej, tværtimod! Han drog ud i verden og kæmpede — for sit land — for de svage og små — for det gode og imod det onde — han kendte ikke til at være bange, og han brugte aldrig tarvelige midler for at opnå en fordel.

En sådan ridder var Sct. Georg, og I kan nok forstå, at det ikke er uden grund, at Baden-Powell netop valgte Sct. Georg som forbillede for alle ulve og spejdere hele verden over.

»Jamen,« — vil I sige — »vi kan da ikke — — —«, nej, det er rigtigt, I kan ikke drage ud og kæmpe for jeres land eller for at besejre drager og andre uhyrer. — Men I kan dog gøre en hel del herhjemme alligevel. I kan være modige og ikke stikke af, når det gælder en kamp af en eller anden slags. I kan være gode mod andre — både mennesker og dyr, og I kan være ærlige, hvad enten det gælder om at stå ved, hvad I har gjort eller at lade være at snyde i en leg, selv om det så koster jer sejren.

Kan I gøre noget ved disse ting og føre det gode med jer ud, hvor I færdes, ja så vil jeg mene, at I er inde på vejen til at ligne Sct. Georg.

Når I nu snart skal til at forny jeres ulveløfte, så læg rigtig mærke til de ord, der siger: »Jeg lover at gøre mit bedste.« Lad være med at nøjes med at sige ordene nu, men husk dem — i det kommende år.

Tænk på Sct. Georg — prøv at efterligne ham og blive til drenge, der er værd at regne med.

Fox.

Mowgli, BF Flemming Borgkvist,
13. Aarhus flok, Tectona.
Sika, BF Per Trapp Petersen,
3. Sønderbro flok.
Stifinder, BF Leif Thiesson,
2. Frederiksberg flok.
Graabroder, BF Peter Holm,
Vo'merungerne.
Miko, Erik Nie'sen,
Ørkenulvene, 3. Brønshøj flok.

5 Odense flok

vil holde sommerlejr på Bornholm, nærmere betegnet blokhuset »Aadalen«, som ligger 2 km fra Gudhjem.

1. Sct. Georg og Hans Tausens flokke

har været på fælles 30 km tur med henholdsvis 18 og 15 ulveunger.

3. Odense flok

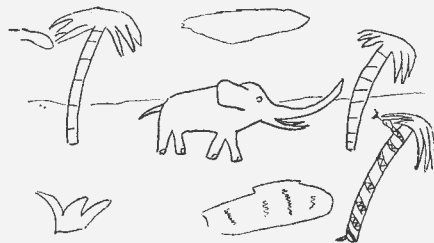
drager i år på sommerlejr til Rye-kol, hvortil i øvrigt så mange flokke havde ønsket at holde sommerlejr i år, at der måtte lodtrækning til for at finde de heldige frem.

Ivar Huitfeldt flok

skal på en sommerlejr i Thorsager på Djursland.

16 raske ulve

fra 8. Odense flok har været på 30 km vandring. Alle gennemførte og har hermed erhvervet de eftertragtede sølvplader.

Stig fra Bjergflokken i Søborg divisionen har sendt os denne tegning af Hathi og Kaa.

Bronzekors for livredning

Her ser I en rask ulveunge — bandefører for blå bande i Holstebro.

For ikke så længe siden kom Bagheera — det er hans ulvenavn — glad hjem til sin mor og sagde: »Mor, idag har jeg da fået gjort en god gerning«.

Bagheera havde været ude at løbe på skøjter på Mølledammen sammen med en masse andre børn, da han pludselig hørte råb om hjælp fra en lille femårig dreng, som var faldet gennem isen.

Bagheera løb straks hen til den lille dreng, som sank dybere og dybere ned i det mudrede vand. Det lykkedes Bagheera at trække ham op på isen igen, men ikke nok med det, han var klar over, at det var meget vigtigt, at drengen nu blev varm, derfor tog han straks den lille fyr i hånden og løb så hurtigt det lod sig gøre af sted med ham til hans hjem.

Netop i dag, hvor jeg skriver dette, er en lille pige druknet i en kanal i København, mens en legekammerat, som hun var sammen med, løb forskrækket hjem. Husk altid, at kan I ikke selv klare at hjælpe, må I hurtigst muligt sørge for at tilkalde hjælp.

På Mølledammen i Holstebro var der mange andre børn der løb på skøjter, da den lille dreng faldt gennem isen, men ingen andre end Bagheera foretog sig noget, da den lille råbte om hjælp.

Det var fint og helt rigtigt klaret af Bagheera, lad os håbe, at mange af jer ulve, der læser dette, vil have været lige så kvikke og fornuftige.

Strix

Fortsat fortælling af PETER TINI . Tegninger: THORA LUND

Påske på Borgbygård

Oppe på Strandvejen mellem Rungsted og Kokkedal, helt ude ved kysten, ligger Borgbygård, en gammel herregård af røde munkesten med grønt kobbertag, voldgrave og vindebro. Her bor direktør »Langskæg«, chefen for Bønsbanen.

Onsdag aften før skærtorsdag ankom kvadriljen til den lille holdeplads på kystbanen, hver med sin kuffert i hånden. Det var mørkt på stationen, og drengene var helt ukendte med vejen, men så nærmede en tjener sig med guldtræsset kasket og bakkenbarter. Han gjorde stram hilsen for de fire drenge og bad dem følge med ud til en vogn, der holdt ude på vejen.

Ved ankomsten til den gamle herregård blev de hjertelig modtaget af direktøren og hans frue. Deres kufferter blev båret op til det til de fire drenge indrettede gæsteværelse oppe i det gamle borgslot.

Kvadriljen tilbragte en hyggelig aften med det gamle, men gemytlig direktørpar. De fik samme aften lov til at se direktørens flotte våbensamling, der var arrangeret i slottets riddersal. Direktøren var i strålende humør og havde en taknemmelig tilhørerkreds i kvadriljen, der rigtig nød at høre om »Langskæg's« oplevelser på sine rejser verden over.

Kl. 22 gik man efter gammel skik til ro på herregården. De fire drenge blev vist op til deres værelse,

hvor fire dejlige senge stod opredte til dem. Inden man gik til hvile, ønskede direktøren dem en rigtig god og rolig nat. Dette ønskede han dem med et lunt smil i sit store fuldskæg.

Da drengene kom op på gæsteværelset og blev alene, tog de værelset omhyggeligt i øjesyn. Det var et rigtigt gammelt tårnkammer nærmest af ottokantet facon. Ved den ene væg var der en reol med drengebøger og flotte tidsskrifter. I hvert vægfelt hang der et stort maleri af gamle adelsmænd, åbenbart Borgbygårds tidligere indehavere. De var alle barske mænd med stride skæg og hårde blikke. Drengene lå længe i deres senge og sludrede, men søvnen tog magten fra dem, og snart sov de alle. — Der var ro over hele Borgbygården —!

Da midnatsslagene lød på det gamle tårn, vågnede Knold op. Der var kulsort i tårnværelset, men der lød sære lyde. Snart hylede det, snart lød der fløjtetoner. Så var der en hane, der galede højt og vedvarende. Knold vækkede de andre, og nu hørte de også de mærkelige lyde. Pludselig lyste et skær gennem tårnværelset. Ovre ved den ene væg viser sig nogle sære skikkelser, der vandrer hvidklædte og rastløse op og ned ad gulvet. Drengene ligger stive og rædselsslagne i deres senge og formår ikke at røre sig. En af de hvidklædte stiller sig foran de andre. Drengene ser, at

hans hoved er et dødningehoved. Den hvide skikkelse begynder at tale. Med dyb stemme lyder: Aah, Aaaaaahhhh!!!

»Hver påske må vi vandre i dette rum, aldrig må vi hvile i fred i vore grave for den forbrydelse, vi har gjort, kun den, som stiger ned i den gamle brønd i parken, kan befri os for at vandre her påske efter påske i tusinder af år. Aah, Aaahh!

Så blev der stille. Lysstrålen forsvandt. Det hele havde sikkert kun varet i ganske få minutter. Efterhånden som rædselen fortog sig hos drengene, begyndte de at tale med hinanden. De forstod ikke et ord af det hele. Spøgeri eksisterede ikke, mente de, men nu havde de dog set det med deres egne øjne. At de alle fire skulle have oplevet det samme i drømme, var usandsynligt. Det var en stor gåde for dem alle. De tændte lys, men der var intet mistænkeligt at se i tårnværelset. Snart tog søvnen igen magten fra dem, og de sov tungt og længe, lige til de blev vækket af en tjener, der meldte dem, at de om en halv time kunne indtage deres morgenmåltid i Borgbygårdens store spisesal.

Blege og betuttede oven på den underlige nat stillede vore fire venner i spisesalen, hvor deres værter ventede dem med et herligt morgenmåltid. »Langskæg« spurgte dem, hvordan natten var gået, og drengene så på hinanden og vidste ikke rigtigt, hvad de skulle svare, men fik dog fremstammet, at natten var gået rigtig godt. Da måltidet var fortæret, fik de fire gutter at vide, at nu kunne de bruge formiddagen til at gå på opdagelse på den gamle herregård; de måtte færdes overalt, men de måtte selvfølgelig ikke ødelægge noget eller selv komme noget til. I en fart fik de overtøj på, og så gik det af sted ud i parken. Først ville drengene se staldene — dejlige rideheste stod i rækker, der var skinnende rent overalt, og de dejlige dyr virrede med hovederne, da de så drengene; de havde sikkert ventet, at skulle ud på tur, men det blev der ikke noget af denne gang.

Så undersøgte de parken på kryds og tværs — her var store flotte træer og mystiske nøddeallerer, hvor dagens lys næsten ikke kunne trænge ned mellem det tætte buskads. Rundt om i parken gik

påfugle og andre mærkelige fremmedartede dyr. I den bageste krog af parken, der her nærmest var skov, fik de pludselig øje på en gammel brønd, der var overdækket med mosgroede brædder og så meget romantisk ud. Da Spjæt så den, udbrød han: »Ih dog! er det ikke den brønd, som spøgelset talte om i nat?« Det blev de enige om. De fjernede de fugtige brædder og så, at der ikke var en dråbe vand i brønden. Derimod førte en trappe af røde mursten ned i dybet — det var mere, end gutterne kunne stå for; forsigtigt gik de — en ad gangen — ned af den stejle trappe. Nogle meter nede stod de pludselig i en hvælving, hvorfra der førte en løngang et eller andet sted hen. Da de i nogle minutter havde gået henad løngangen, stod de i et mystisk lønkammer. Her så de til deres forbavselse fire splinternye cykler, og midt på gulvet lå et håndskrevet dokument, hvorpå der med snørklede bogstaver stod: »Tak fordi I befriede mig fra min grusomme skæbne. Nu kan jeg få fred i min grav. Modtag til tak denne gave

hver især.« Som underskrift på dokumentet stod der kort og godt »Borgspøgelset«. Nu var drengene klar over, at det måtte være direktør »Langskæg«, der havde holdt grin med dem. De var selvfølgelig henrykte over den gode løsning på spøgeriet og over den flotte gave.

Inden de ville tage cyklerne i besiddelse, ville de dog undersøge løngangen lidt nærmere; de fortsatte derfor ud af lønkammeret og fulgte løngangen et langt stykke. Der var både klamt og mørkt, men efter nogen tids forløb kom de til en trappe, der førte dem uendelig højt op. Trappen var stejl og snæver; snart stod de ved en jerndør, som de med møje fik åbnet. Solen slog dem i møde og blændede dem fuldstændigt, men pludselig opdagede de, at de befandt sig midt i direktør »Langskæg«s bibliotek.

Drengene takkede nu for den flotte gave, som de på så overraskende måde havde fået; og direktøren fortalte dem, at spøgeriet var arrangeret ved hjælp af en film og et højttaleranlæg. Han havde gjort

Peter Tini.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

1. Middelfart trop, søspejdertroppen »Sundet«

og Det danske Pigespejderkorps Melfar trop har sammen afholdt en stor spejderfest, hvis gode underholdning gjorde megen lykke hos den tæt pakkede sals publikum.

Østerbro divisionen

har udskrevet en tegne- og idékonkurrence til et divisionsmærke. Alle talenter fra ulveunger til rådsmedlemmer i divisionen er indbudt.

Lorenz Tuxens trop.

På kongens fødselsdag løb troppens og flokkens store hyttebazar af stabelen. Vi startede i optog med Lorenz Tuxen (Nordsjællands Svend Gønge) i spidsen og marcherede gennem byen til hotellet, hvor vor borgmester åbnede bazaren, der straks fik stor søgning. I hotellets store sal var der en stor hyttetombola, lykkehjul, skydebane, roulet, sømbuk, luft-ping-pong, udstilling fra depotet, smiling faces og fiskedam. I en lille sal var der spejder-

Du har spejderbrødre verden over. Også i Indien. Denne spejderlejr er fotograferet ved toppen af Himalaya.

bio afvekslende med spejderunderholdning og senere dans. Det økonomiske resultat var for den ene dag, bazaren varede, kr. 2400, der sammen med vort nystartede lodseddelsalg vil give os et stort skub hen mod vor hytte.

Troppen tæller nu 24 spejdere fordelt i 4 patruljer.

Flokken er på 24 ulve i 4 bander. Vi håber snart at starte en ny flok under navnet Jon Littles flok. John Little boede også på det gamle Hørsholm slot).

Der skal bygges på Højbjerggrunden.

Korpset vil i år modtage tilskud fra tipsmidlerne, der vil muliggøre opførelsen af et førertræningscenter på Sjælland. Opførelsen sker i samarbejde med Københavns og Frederiksberg distrikt på Højbjerggrunden, der ejes af Collerup Jørgensens mindelegat, og som er beliggende umiddelbart øst for Rude skov.

Arbejdet påbegyndes i foråret, og man håber at være færdig i løbet af efteråret.

Der meldes om følgende sommerlejrplaner:

1. Hellig Anders: Berlin (genbesøg efter jamborette) og Harzen.
1. Søborg: Skotland.
1. Odense: Bornholm.
1. Bogense: Sønderjylland.
- Pionertroppen: Sydsverige.
3. Odense: Stagsrode skov, Vejle fjord.
1. Dueholm: Flekkefjord i Norge.
- Vedels Egne: Dalarne i Sverige.
- Leotroppen: Telemarken i Norge.
1. Absalon trop, HKD: Silkeborg-søerne.
1. Angantyr trop: Sydfyn.

JEG SAGDE BLOT

JEG TØR DA GODT KRAVLE
OP I TOPPEN AF DET TRÆ!

FRIMÆRKER!!!

5. Godthaab trop og flok har lavet en konkurrence om, hvilken bande eller patrulje, der samler flest frimærker. På denne måde gøres der en indsats for at samle brugte frimærker, der sendes ind til korpskontoret, som derefter sender dem til det internationale kontor i London, der sørger for at sælge frimærkerne i fremmede lande og lader de indtjente penge komme spejderarbejdet til gode i de lande, hvor spejderarbejdet står svagt.

Er I med i dette arbejde i jeres bande eller patrulje? Hvis ikke, så læs om frimærkeindsamlingen i Spejdernes Magasin for februar måned. Men skynd jer, for det hæster, hvis I vil med i korpsets konkurrence om indsamling af flest frimærker.

Sølvertroppen

har begyndt udsendelsen af et tropsblad: Sølv-Posten, der udkommer i moderne lommeformat. Det er sikkert landets mindste tropsblad — men det er ikke kedeligt.

Med Bjørnene på vandring.

Friske og veloplagte startede BJØRNE-patruljen (10. Odense) på 60 km-turen lørdag d. 12. februar. Desværre var vejrguderne temmelig onde mod os, da det sneede den dag, og frosten bandt jorden, så den var spejlblank. Derfor var der også kun 3 gutter til start, men vi var optimistiske og startede kl. 2.30 med Ørbæk som mål, som vi da også nåede, trods nogen omvej. Sagde I trætte? Nej, det kommer først senere.

Kombineret lejrbrød, brændeskjul og ildsted. (Foto: Torben Wolff).

Hvem morer sig mest? Er det »hestene« eller rytteren i dette spændende ridt? Billedet, som vi har lånt fra Jamboree, viser mexicanske ulveunger i en morsom leg.

Efter at have telefoneret hjem og foretaget nødvendige indkøb (så meget, at vi skulle tro, at vi var på expedition tværs over indlandsisen) drog vi videre til vor kendte NAKPUR-hytte for at tage et mindre hvil. I drømmer ikke om, hvilken modtagelse vi fik på gården der, vi blev behandlet som helte, og efter at have spist og hvilet os (vi vil aldrig glemme den gæstfrihed, vi var ude for) begyndte vi hjemturen. Kl. 11,25 passerede vi 45 km og kl. 2,55 om natten nåede vi målet, 60 km. De sidste 200 m kravlende, og nu var vi trætte, men det var ikke det værste. Kender I fornemmelsen af at gå endnu, når I er kommet til køjs? Vi kunne med rette kaldes »Ømfødder«.

Desværre vidste vi ikke, at vi med denne tur kun havde erhvervet retten til 60 km-pladen, men vi ville jo også have den til 45 km. Så måtte vi om igen, og når dette blad går i tryk, har vi igen været ude på 45 km-turen. For vi ville jo have begge plader!

Erik Menveds trop

har et fornøjeligt tropsblad, der bærer det ikke mindre fornøjelige navn: Kulkassen. I det berettes om indvielsesfest i det nyistandsatte tropslokale WIG-WAM.

Gildemesteren i Horsens overrakte en 500 kr. seddel som tilskud til istandsættelsen med forslag om at indramme den og sætte den op på væggen som minde! Troppen mente at vide bedre, men foreslog at få en til, så kunne den måske indrammes.

Aftenen sluttede foran pejsen med bagning af snobrød på pind, stegning af kød, ristning af æbler og kartofler. Til snobrødene blev spist 5 kg jordbærmarmelade.

Nabotroppen, Vitus Bering, har ønsket til lykke med de nye omgivelser, og de glæder sig til at se et billede her i Spejdernes Magasin (det gør redaktøren også!) med et interiør fra et af landets mest originale (sagt i pæn betydning) spejderlokaler.

2. Odense trops knogleløb.

Da kong Christian den 4. efteråret 1620 havde fået oplysninger om, at det kendte grå, krumhornede, nordtyske kvæg græssede på de sydfynske agre, besluttede han sig til at undersøge dette forhold. Der havde nemlig i de foregående år hærget en frygtelig kvægpest i Tyskland, og kongen var derfor bange for, at een eller anden havde købt kvæget billigt og solgt det videre til de fynske bønder, for på denne måde at tjene nogle nemme penge.

Til at understrege sagen udvalgte kongen tre af sine unge riddere. Da de havde opholdt sig på Fyn i lang tid, uden at man havde hørt fra dem, sendte kongen 2 kompagnier fra sit livregiment afsted, for, for det første at finde de tre junkere, og senere sammen med dem at opklare sagen omkring det fremmede kvæg. Denne eftersøgning blev en af de mest spændende aktioner, de to kompagnier havde deltaget i i mange år. Efter at have kontaktet biskop Thyge i Korinth slotskirke, stred kompagnierne sig frem gennem den frostklare efterårsnat til Geerup skov, hvor man fandt den ene ridder ved en forladt lejrplads i en ynkelig tilstand.

Medens ulvene tudede i de nærliggende skove og hundene fra bøndergårdene glammede hidsigt efter de stolte soldater, fortsatte man endnu nogle mil. På en bakketop mødte man den kendte tater »den syngende bornholmer«, og medens man lyttede til hans lystige viser, tilberedte man de røgede fårelår. Nogle fjerding vej derfra, blev man gæstfrit budt på vildsvinesteg og mjød af herremanden på Østrupgård. De to kompagnichefer drak herremanden godt til, og efter no-

gen tids forløb talte han som et velsmurt møllehjul. Stor blev overraskelsen, da det viste sig, at herremanden var importør af det pestramte kvæg, og at han havde een af ridderne i fangehullet, medens to af hans svende på den nærliggende galgenhøj var i færd med at hænge den tredje.

Efter nogle minutters hård fægtning fik man den tredje ridder befriet og havde så på een gang løst de to opgaver. Herremanden blev ført til fangehullet på Brathetrolleborg slot, for der at vente på flådens orlogsskib, der skulle føre ham fra Faaborg til København, hvor den pengeglade herremand skulle stå til regnskab for sine ugeringer. Vinder: Isbjørrenne.

Jamboreen i
England 1957

Der er allerede blevet gjort forberedelser til den store jamboree i Sutton Park i 1957.

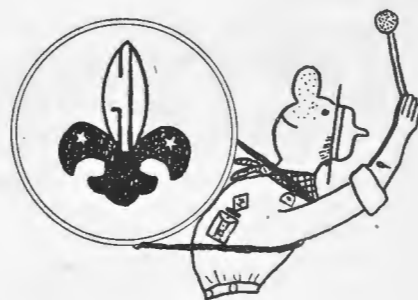
190 spejdere fra Birmingham har i en week-end foretaget opmålinger af veje, stier og skovområder. Resultatet af disse opmålinger vil blive indført på et særligt kort, der er fremstillet til brug ved planlægelsen af jamboreen.

1. Bispebjergs sommerlejr

afholdes i år i Rold skov sammen med vore norske frændetropper 1. Blommenholm og 2. Blommenholm, lejren vil komme til at forme sig som en indianerlejr og bærer devisen: »OPERATION ROLD 1955«.

Her ser du 5. Bys overgang over Grimsælven i Dovrefjell. Det var ved denne lejlighed, at Hans Gæpert og Jens Ager ydede deres redningsaktion, som var omtalt i maris nummeret.

GODTHAAB DIVISIONENS orkester medvirkede ved det store børneoptog på H. C. Andersens 150 års fødselsdag. Vor tegner har hjembragt denne tegning af stortrommeslageren.

Hardeknuds trop

lod deres tropsfest for nylig optage på båndoptager, som derefter blev kørt ved det følgende tropsmøde. En morsom idé.

Nordvestfyns divisionen

har i den sidste uge af april haft en fælles good-turn, hvor ulvene skulle tjene en krone og spejderne to kroner, og beløbene skulle naturligvis indtjenes ved eget arbejde. Nogle har således forårsgravet et stykke have, andre har været bydreng eller har gjort rent og ryddet op i kælderrum.

De penge, der herved er indkommet, er brugt til støtte for UNESCO-planen. Der er blevet købt kuponer for pengene og flere underudviklede lande vil nu nyde godt af denne good-turn.

Var det mon ikke værd at overveje, om I ikke i jeres patrulje eller trop kunne være med i UNESCO's kuponplan. I skal i så fald blot henvende jer til: Mellempøkeligt Samvirke, Vendersgade 29, København K.

Vinderne i navnekonkurrencen fra marts nummeret blev:

PF Kurt Smith Hansen, Hede-
husene.

Ulv Svend Brøsted Nielsen, Jens
Bangs flok.

Ulv Niels-Ole Sølberg, Pioner-
flokken.

SM Niels Dam, Juelsminde trop.

De har alle fået deres gavekort
til Depotet tilsendt. Vi lykønsker
med præmierne.

Du vil andet sted i Magasinet
kunne læse om de nærmere betin-
gelser for deltagelse i fotokonkur-
rencen, som løber hele sommeren
igennem, og som vil belønne de
bedste resultater med gode præ-
mier. Har du et fotografiapparat, så
må du være med. Du kan nå at
tage mange gode billeder på som-
merens forhåbentlig mange lejr-
ture.

Til årets lejre bringer vi denne
gang inde i bladet et par sider med
lejr tips. Du vil også i næste num-
mer finde nye lejr tips samt gode
lejrarbejder, der fortjener at blive
prøvet på sommerlejren.

Denne gang afslutter vi den fort-
satte fortælling om Lance og hans
hund, Smoky. Det kunne interes-
sere mig at vide, om du foretrak-
ker en fortsat fortælling frem for
en afsluttet. Hvis du eller din pa-
trulje vil skrive til mig og svare
på dette spørgsmål samt på de an-
dre spørgsmål, som jeg stillede i
april nummeret af Magasinet, så vil
jeg være glad. I vil derved være
med til at få Magasinet, som I net-
op vil have det.

Og så et lille suk: Jeg må endnu
en gang minde om, at artikler til
Magasinet og navne til Æressiden
må indsendes senest den 20. i hver
måned, og vil først blive optaget i
det nummer, der kommer ca. 40
dage senere.

Venlig spejderhilsen

Skotte

NYE NAVNE TIL ÆRES-SIDEN

1. Bispebjerg trop

PF Bent Rasmussen

Karl af Riises trop

PF Johnny Frederiksen

1. Nr. Snede trop

PA Jørgen Christensen

PF Thøger Jensen

PA Erik Skydt

PF Benny Andersen

PF Frank Jensen

7. Østerbro trop

Jørn Højlund Brandt

6. Odense trop

PF Jørgen Peter Jensen

PF Povl Erik Hansen

Karl af Riises trop

PF Troels Johansen

Skansetroppen

Jørn Holst

Kaj Erdland

Kurt Ingemann Larsen

1. Viby trop

Erling B. Andersen

Jørgen Jacobsen

Poul Torbensen

1. Søborg trop

PF Jørgen Schou

PA Kurt Kruuse Jensen

PA Flemming Sihm Larsen

Jesper Bohn

5. Odense - Sct. Georgs trop

PA Flemming Carlsen

3. Brønshøj trop

Palle Jørgensen

1. Søborg trop

PF Jørgen Schou

3. Brønshøj trop

Palle Jørgensen

60 km

Laksetroppen

Ole B. Christensen

Jørgen Fiil

Niels Fiil

Detlef Kestner

Sv. A. Pedersen

Sv. Olesen

75 km

3. Brønshøj trop

Povl Bøge Hansen

Palle Jørgensen

60 km

3. Brønshøj trop

Ole Grønwohl

5. Odense - Sct. Georgs trop

Erwin Hansen

10. Odense - Blackfeet-

stammen

Walder Nielsen

Niels Andersen

Niels Jørgensen

Willy Nielsen

Laksetroppen

Aksel Leth Nielsen

Ole Sonne

1. Bispebjerg trop

PF Preben Pedersen

PF Bent Rasmussen

PF Søren Andersen

Pionertroppen

SM Otto Lange

SM Flemming Nielsen

SM Torben Nielsen

SM Georg Kauman

3. Odense trop

SM Ole Runge Christiansen

PF Ole Østerby

PF Jørgen Larsen

PA Niels Peter Rasmussen

PA Henrik Hougs

PA Palle Bruun Kaysen

Kastrup Taarnby trop

Jens Carlsson

Ejvind Nielsen

Sct. Jørgens trop

SM Poul Mygind

PF Torben Pedersen

3. Odense trop

PF Poul Østerby

PA Niels Peter Rasmussen

PA Henrik Hougs

PA Palle Bruun Kaysen

Kastrup Taarnby trop

Jens Carlsson

Skansetroppen

Jørn Holst

Kaj Erdland

1. Viby trop

Jørgen Jacobsen

Til jamborette ved Stillehavet

En patrulje fra Kong Hans trop i Aalborg, er inviteret til at delta-
ge i en amerikansk jamborette, der
skal holdes i staten Washington ved
stillehavskysten. Man vil fra den
amerikanske trop 448 i Washington
modtage et betydeligt tilskud til
rejsen, der skal foregå med skib.
Opholdet i USA bliver gratis. Det
må blive et eventyr!

Sidste sommer var fire spejdere
fra den amerikanske trop Kong
Hans trops gæster ved Nørrejydske
divisions jamborette i Rold skov.

I Norge afsløres en varde

på Haukåsen til minde om Norges
første spejderchef. Afsløringen fin-
der sted i maj måned. Hver trop
landet over bidrager med en sten
på 5 kg. Stenen skal være typisk
for stedet og med tropsnavn ind-
ridset.

Fra Sct. Johns tropsfest

anmelder Godthaab divisionens
blad bl. a.: Et klaver er i besid-
delse af 7 oktaver med 84 tangen-
ter, men disse slog langt fra til for
at følge de gæve sangere. Enhver
af sangkunstnerne brugte de mo-
derne former for tonemalerier, så
alle tilhørerne oplevede den hvide
mands kvaler, mens han langsomt
bliver kogt i den store gryde.

Benyt vor erfaring, vi har de bedste forudsætninger for at kunne levere det rigtige, og vi yder fuld garanti for hver sovepose. — Alle vore soveposer er voksne størrelser.

Soveposer

Halvdunspose	75,00—80,00
Heldunspose	90,00—95,00
Heldun m. mellemvæg og stoppet med prima andedun	95,00—105,00
Krøluldspose	38,00—42,00
LAMA-krøluld	62,00—66,00
— alle med hovedpude —	

Spejder meis — den godkendte kvalitet	45,50
med udvendig lomme	51,50
Rover meis med 3 lommer	66,00
Lejrrygsek med 1 udvendig lomme	24,00
Svensk meis med 3 lommer	57,50 — 60,00
Turist meis med skuldertaske	75,00
Bjerg meis med sidesnøring	84,00
Everest meis — kræmmerhusfacon	90,00

Rygsekke og meiser

Fløjlshbukser er knagende stærke, når man får den rigtige kvalitet. — Vi har nu fløjlshbukser i samme farve som spejderblusen.

23,00 — 25,00 — 27,00 — 29,00 — 32,00

Nye priser til indføring i kataloget:

Vort lager af nedenstående varer, som var uden afgift ved katalogets udsendelse, er nu solgt og følgende priser er gældende:

Ulvesweaters størr. 5: 23,75 — størr. 6: 25,75 — størr. 7: 27,75.

Spejderhatte 21,75.

Spejderstrømper. Alle priser forhøjes med 1 krone (størr. = pris).

Spejderbælter 6,00.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunelærer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

NØRRE FARIMAGSGADE 39
København K, telf. Palæ 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13
Depotet er korpsets egen forretning
og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Frydendalsvej 32, København V
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret